

ΤΑ ΚΑΗΜΕΝΑ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

πὸ τὰ παιδικά μου χρόνια ἀγαποῦσα τὴ θάλασσα καὶ
νωρὶς ἔμαθα νὰ κολυμπῶ, καὶ κατόπιν ἐφημιζόμουν
ὡς ἄριστος κολυμπητής.

Στὸ κυνήγι ποτὲ δὲν εἶχα κλίση. Καὶ ὅμως ἐξήλενα
τοὺς μεγαλυτέρους ἀδελφούς μου, πού ἦσαν μανιῶδεις
καὶ καλοὶ κυνηγοί. Καὶ ὁ πατέρας μου, θέλων νὰ μ' εὐχα-
ριστήσῃ — ἀφοῦ μάλιστα ἤμουν ἐπιμελής μαθητής — μοῦ
ἀγόρασεν ἓνα ὠραῖο κυνηγετικὸν ὄπλο καὶ μοῦ ἐπέτρεψε νὰ
κυνηγῶ, συνοδευόμενος ἀπὸ ἓνα παλαιὸν ὑπηρετὴ μας.

Ἦμουν τότε δεκαπενταετής, ὅταν ἄρχισα τὸ δολοφονικὸ
στάδιο, πού δὲν ἤμουν γι' αὐτὸ γεννημένος. Καὶ τὶς περισ-
σότερες φορὲς ἢ διάθεσή μου ἦτον τόσον ἡμερη, πού τρι-
γυρνώντας στὰ λαγκάδια, ἔβλεπα τὰ διάφορα πουλιὰ νὰ
φεύγουν ἐμπρὸς μου καὶ δὲν ἐσῆκωνα τὸ ὄπλο νὰ τὰ
κτυπήσω.

*
* *

Ἄλλὰ μιὰ μέρα, περνώντας μέσα ἀπὸ ἐλαιῶνα, ἄκουσα
γλυκὸ κελάδημα. Καί, παραδόξως, ἀντὶ τὸ κελάδημα νὰ μὲ
συγκινήσῃ, νὰ μὲ μαγέψῃ, ἐξύπνησε στὴν καρδιά μου ἄγρια
ἐνστικτα, πού λίγο ἢ πολὺ κρούβει ὁ ἄνθρωπος μέσα του—
λείψανα κληρονομικὰ ἀπὸ τοὺς πρωτογόνους ἄγριους προ-
γόνους μας.

Μὲ βῆμα τίγρεως ἀθόρυβο ἐβάδισα πρὸς τὸ κελάδημα,
μὲ τ' ὄπλον ἔτοιμο. Καὶ ὅταν ὁ ἡμερος, ὁ ἀνύποπτος τρα-
γουδιστής ἐπέταξεν ἤσυχα κ' ἐκάθισε σ' ἄλλο κλαδί, τὸν
ἐκτύπησα. Ἐπεσε μὲ σπασμένη τὴ φτερούγα. Κ' ἐσέρνετο
καὶ παράδερνε καὶ κτυποῦσε τὸ χῶμα μὲ τὴ γερὴ φτερούγά
του, πού ἦτον συνηθισμένη νὰ διασχίζῃ τὸν ἐλαφρὸν ἀέρα.
Ἔομιθα σὰν ἄγριο θηρίο στὸ θῦμα μου. Τὸ πῆρα.
Ἐννοιωθα τὴ μικρὴ φτωχὴ καρδιά του νὰ κτυπᾷ δυνατὰ
μέσα στὰ δολοφόννα ματωμένα χέρια μου. Ὁ παροξυσμὸς

τῆς σκληρότητός μου ἐκατάπεσε. Ἄκίνητος ἐστάθηκα κ' ἐκύνταξα τὸ θῦμα μου μὲ τόσο οἶκτο, τόση μετάνοια! Ἐβγάλα τὸ καπέλλο μου, τὸ ἔστρωσα μέσα μὲ τρυφερὰ χορτάρια, ἐτοποθέτησα ἐπάνω των τὸ πουλί μὲ προσοχή, κ' ἐπέστρεψα στὸ σπίτι. Πρὶν φθάσω, τὸ πουλί, ὁ χαριτωμένος μελωδὸς τοῦ δάσους, ἄφησε τὴ στερνὴ πνοή του. Ἦτον πληγωμένο βαρύτερα, παρ' ὅτι ἐνόμιζα.

Ἦτον ὁμορφο πουλί, ὄχι μεγαλύτερο ἀπὸ κορυδαλό, μὲ βαθὺν στακερὸ φτέρωμα, πού ἔπαιρνε κόκκινη ἀπόχρωση κάτω ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὸ στήθος.

Ποιὰ ἦτον ἡ ὄδίκη του οἰκογένεια; Δὲν τὸ ἔμαθα ποτέ.

Τὸ ἔθαψα κάτω ἀπὸ τὴ μεγάλη, βαθύσεικιωτη, αἰωνόβια συκαμινιά μας, γιὰ νὰ τὸ νανουρίζῃ μὲ τὸ μουρμουρισμά της, ὅταν πνέουν οἱ ζέφυροι τὴν ἄνοιξη, καὶ τὰ μελτέμια τὸ καλοκαῖρι καὶ νὰ τὸ ραίνει μὲ τὰ φύλλα της τὸ φθινόπωρο.

Τάφος πού ἀρμόζει στὸν τραγουδιστή.

*
*
*

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνη ποτὲ πλέον δὲν ἔπιασα τουφέκι.

Ἀλλὰ καὶ ποτὲ δὲν ἐσυγχώρησα στὸν ἑαυτό μου τὸ ἔγκλημά μου.

Καὶ ὅταν βλέπω τοὺς κυνηγοὺς νὰ ἐπιστρέφουν σὰν θριαμβευταί, μὲ τὸν δικτυωτὸ σάκκο των γεμῆτον ἀπὸ φτερωτοὺς μετανάστας, αἰσθάνομαι τόσον οἶκτο, τόσην ἀποστροφὴν στοὺς φονιάδες των!

Τὰ καημένα τὰ πουλιά, οἱ αἰώνιοι αὐτοὶ καταδικασμένοι μετανάσται, πού δὲν τὰ φθάνει ἡ φθορά των ἀπὸ ξαφνικὲς κακοκαιρίες στὸ μακρινὸ ταξίδι των, ἀλλὰ βρίσκουν κ' ἐδῶ στὴν ὠραία ἑλληνικὴ χώρα, τὴν ξακουσμένη γιὰ τὴ φιλοξενία της, ἀληθινὴ πανωλεθρία!

Κ' ἐνῶ, κούρασμένα καὶ ταλαιπωρημένα, καθίζουν περαστικά γιὰ νὰ ξαποστάσουν, φεύγοντας τὸν λευκὸ χιονοθάνατο, πέφτουν στὴ μαύρη, φονικὴ σκαγιοθύελλα τῶν κυνηγῶν...

Κ' ἔπειτα φρίττομεν ἀπὸ πόνο κ' εὐσπλαχνία, ὅταν τύχη ν' ἀκούσωμεν ὅτι Εὐρωπαῖοι ναυαγοὶ περιέπεσαν εἰς φυλὴν ἀγρίων καὶ κατεφαγώθησαν!